

EESTI EVANGEELIUMI LUTERIUSU KIRIKU LOS ANGELESE KOGUDUS

1306 West 24th Street, Los Angeles, CA 90007

KOGUDUSE TEATED

VEEBRUAR 2018

NR.1

Kirik: Latvian Ev. Lutheran Church, 1927 Riverside Dr., Los Angeles CA 90039

Õpetaja: Enn Auksmann
18 Flaxwood
Irvine, CA 92614
Tel. (949) 387-4109
Mobiil (310) 745-0450
padrepaul@mac.com

Esimees: Heino Nurmberg
80119 Palm Circle Dr.
La Quinta, CA 92253
Tel. (760) 775-9160
Mobiil (714) 785-0583
Hnurmberg@earthlink.net

Laekur: Uve Sillat
11033 Braddock Dr.
Culver City, CA 90230
Tel. (310) 836-4210
Mobiil (626) 476-6394
Sillat@att.net

E.E.L.K. Los Angelese koguduse koduleht Internetis: <http://www.eelk-kirik.com/Los-Angeles/>

MEIE SÜDAMESSE KIRJUTATUD EESTI

August Kivikase romaani „Nimed marmortahvilil“ lõpul märkab kooli naasnud peategelane Ahas oma klassis olevatele laudadele asetatud tindipottidesse paigutatud lilli. Tema hämmingut nähes selgitab koolidirektor:

„Need on langenute tühjad kohad... kooliõed on otsustanud hoida nende tindipottides kuni kooliaasta lõpuni värskeid lilli.“

Ahas kostab selle peale nukralt: *„Peaaegu kõigi minu paremate sõprade tindipottides on lilled...“*

Direktor trööstib teda: *„Sõpru leiate jälle, armas Ahas. Nende tegu oli veelgi tähtsam kui nende elu. Varsti lõikame nende nimed igaveseks siia kooliseintele marmorisse, jäädavaks mälestuseks siin õppiva uue, vaba rahva noorsoole.“*

Ahas aga mõtleb: *„Meile on nad lõigatud südamesse... Täägiga... Veel raskem võitlus seisab ehk ees.“*

Eesti rahva tee oma riigini on olnud pikk. Teatud mõõndustega võime selle teekonna osadena mõista nii lüüasaamist muistses vabadusvõitluses ja Jüriöö ülestõusu luhtumist kui kõiki neid pikki aastasadasid, mida sagedasti nimetatakse pimedaks orjaööks.

Muidugi tuleb tunnistada, et neid, kes oleksid julgenud unistada tõelisest iseseisvusest ja selle ka välja ütelda, ei olnud veel 20. sajandi alguseski palju, ning pole sugugi kindel, et nii mõnigi, kes selle aate hiljem omaks võttis, ei pidanud selle esialgseid väljaütlejaid narrideks.

Üks neist „narridest“, Juhan Liiv, kirjutas aga juba 1905. aastal nõnda:

*Ükskord vaba olla
on iga rahva soov;
ja see aeg võib küll tulla,
ei keela ükski hoov.
[...]*

*Ja nõnda on lugu ka Eestis
ja nõnda on elu kiik:
ükskord – kui terve mõte –,
ükskord on Eesti riik!*

*Kas aastatuhanded mingi, –
siis vast see haiget ei tee,
et suurte rahvaste kõrval
on vaba ka väikene,*

*et väikse rahva keskel
on õnn ja armastus,
on armsad vanemad, lapsed,
ja armas on vabadus.*

Teine kirjamees, Friedebert Tuglas, oli n-ö tõsiselt arvestatavatest arvajatest enam-vähem esimene, kes Eesti iseseisvuse mõtet selgelt ja üheseltmõistetavalt väljendada söandas – ja seda alles 1917. aasta lõpul, ülimalt sümboolselt Soome iseseisvuse väljakuulutamise päeval: „Esimene kord näeme oma tuleviku võimalusi selgelt ja konkreedilt. Mitte kunagi varem nii palju kahklusi olevikus ja nii palju võimalusi tulevikus... On silmapilk, mil esimene kord rahvusvahelise politika kirjadesse märgitakse eestlase nimi... Kõik on kaalul. Kas olla riikliselt ja haridusliselt vaba natsioon või langeda tagasi endise orjuse ahelaisse? Kas parandada Paala lahingu verised vead... või matta lõpulikult maha kõik unistused heledamaist vabamist ajust? Kas olla või mitte olla – selles on küsimuste küsimus... Mida kiiremini on läinud Veneriigi lagunemise protsess, seda selgemini on hakanud kujunema mõte, et meie hukkamineva laevaga ühes põhja ei taha minna. Meie oleme iserahvus, omapäraseks kujuneva kultuuriga, eristunud muist juba ammusist ajust. Meie oleme suurem rahvas kui montenegrolased, kõrgema haridusega kui albaanlased, ja paremas maadeteadlises seisukohas kui serblased... Meil peab olema õigus täielikuks kultuuriliseks enesemääramiseks, mis on võimalik ainult täieliku poliitilise enesemääramise raamidest. Vastasel korral ootab meid läkastus ja surm õhupuuduse käes.“ (Postimees, 6. XII 1917)

Läks veel üle kahe kuu iseseisvuse väljakuulutamiseni. Järgnesid okupatsioon ja Vabadussõda. Paljud pidid andma oma elu ja tervise – nagu ütleb August Kivikas, lõigati nende mälestus tääkidega armastavatesse südamesse. Ja nagu me teame, olid raskemad ajad veel ees...

Eesti iseseisvumise vastu kõlas üsna palju häali, enamasti rõhutati, kui väike, vaene ja harimatu olla meie maa ja rahvas. Üks küsis ironiliselt, millise kulla üle kavatseb Eesti rahandusminister valitsema hakata, teine hoiatas „raskelt haiget“ rahvast „enesehukkamise“ eest. Ometi tehti, mida vaja, ja Juhan Liivi unistus – „Ükskord on Eesti riik!“ – sai teoks, kõigi „mõistlike ja tarkade“ targutuste kiuste.

Enam-vähem samamoodi käis asi, muide, ka 1980. aastate lõpul: taas oli alguses vähe neid, kes uskusid iseseisvuse taastamisse. Taas naeruvääristati või isegi hurjutati Eesti vabadusest kõnelejaid, hoiatades „arukalt“, et nad teevad asja ainult hullemaks ning viimaks võtab Moskva meilt sellegi vähese vabaduse, mis meile oli justkui jäetud.

Küll on hea, et „targad ja mõistlikud“ seegi kord peale ei jäänud ning pea kogu rahvas hoolimata esialgsest üpris vähesest entusiasmist viimaks täie vaimustusega liikvele läks.

Me võlgname sügavat tänu neile, kes on läbi aegade mitte ainult uskunud Eesti riiki ja rahvasse, vaid selle heaks ennastohverdavalt tööd teinud, olgu sõna või teoga. Aga me võlgname

neile midagi veelgi enam kui üksnes tänu: me võlgne neile, kelle nimed on tääkidega meie rahva südamesse lõigatud, selle hoidmist, mis on nende vere hinnaga meie kätte usaldatud, ning jätkuvat võitlust selle nimel, et, Juhan Liivi sõnadega öeldes, ka väikse rahva keskel oleksid õnn ja armastus, armsad nii lapsed kui vanemad ja armas ka vabadus.

Meie elu ja aeg on Jumala käes. See tähendab, et ka meie riik ja iseseisvus, meie rahvas ja vabadus tulevad Temalt. Kui inimesed ja terved rahvad kipuvad üksteise südamesse nii sage-li kirjutama tääkide abil, siis Jumal teeb midagi muud. Tema tahab inimkonna ajalugu kirjutada armastusega, selleks ka iseennast meie eest andes ja meile kinkides.

Just nii saame meiegi ehitada taolist riiki, mis jääb püsima kauemaks kui vaid paariks inim-põlveks, ning rahvast, kes mitte ainult ei unista vabadusest, vaid on seda tõeliselt väärt.

Õnnistatud Eesti Vabariigi 100. aastapäeva kõigile!

PAASTUAEG – AEG TÕUSTA JA UUESTI ALUSTADA

Käesoleval aastal algab paastuaeg 14. veebruaril. Kuna sel kuupäeval tähistatakse ka üli-malt populaarset valentinipäeva, on paslik öelda mõned sõnad sellegi kohta.

Õigupoolest ei ole päris üheselt selge, millist püha Valentinust sel päeval mälestatakse. Sellenimelisi pühakuid on olnud päris palju, kõige tuntumad on Roomas elanud preester Valen-tinus ning Terni piiskop Valentinus. Esimene neist suri märtrina aastal 269, teise surmaaeg on vaieldav, mõnedes allikates nimetatakse aastat 268, teistes 273.

Põhjus, miks enamasti preester Valentinust peetakse just armastajate kaitsepühakuks, seisneb vähemalt ühe pärimusliini järgi selles, et ta olla viinud läbi salajasi laulatusi kristlastest sõduritele, kellel keiser Claudius II oli keelanud abielluda.

Aga tuleme nüüd tagasi paastuaja juurde. See algab, nagu ikka, kolmapäeval, sellele eel-nevat teisipäeva nimetatakse vastlapäevaks ning paastuaja esimest päeva tuhkapäevaks. Vahel kutsus vanarahvas neid mõlemaid ühtviisi “lihaheiteks” – vastandina Ülestõusmispühale kui “li-havõttele”.

Kiriku jaoks algab paastuajaga seonduv tegelikult juba mõnevõrra varem: kolme tuhkapäe-vale eelnevat pühapäeva ning nende vahele jäävat kahte ja poolt nädalat nimetatakse eelpaas-tuajaks. Selle ülesandeks on aidata inimestel valmistuda paastuaja õigeks pidamiseks – nii nagu paastuaeg ise on ettevalmistuseks Kristuse kannatuste, surma ja ülestõusmise väärrikale tähis-tamisele.

Selle eeskujuks, et Ülestõusmispühale eelnev Suur Paast kestab just nelikümmend päeva (tegelikult koguni kuus päeva rohkem, aga kuna need kuus on pühapäevad, mida paastupäeva-de hulka ei loeta, siis on tegemist ikkagi neljakümnepäevase paastuga), on Pühakiri. Võime lu-geda, kuidas Jeesus ise paastus nelikümmend päeva ja nelikümmend ööd, sama jutustatakse Moosesest ja teistestki vagadest inimestest.

Eriti Moosese kui suure rahvajahi ja ka Kristuse vanatestamentliku eelkuju puhul tuleb vä-ga selgelt esile paastumise keskne piibellik sisu ja tähendus. Mooses ise ütleb, kõneldes sellest,

mis juhtus siis, kui Iisraeli rahvas oli tõelisest Jumalast taganedes teinud endale kuldvasika ja seda ebajumalana kummardanud: *“Ma heitsin maha Issanda ette, olles nelikümmend päeva ja nelikümmend ööd leiba söömata ja vett joomata kõigi teie pattude pärast, mis te olite teinud, tehes kurja Issanda silmis ja vihastades Teda.”*

Niisiis on paastumise keskseks mõtteks meelega parandus, ja seda mitte ainult iseenda, vaid asendavalt ka teiste inimeste, koguni terve rahva pattude pärast. Ning palve Jumala poole, et Ta halastaks ja eksinuile armu heidaks.

Mõteldes nii omaenda kui kogu rahva ja inimkonna eluviisile, on meil ilmselgelt enam kui küllalt põhjust nii palveks kui meelega paranduseks. Seejuures on väga tähtis mees pidada, et seda ei vaja mitte Jumal, vaid meie ise – meelega parandus muudab meid ning teeb meid võimeli- seks Jumala valgust ja armastust vastu võtma ja edasi jagama.

Apostel Paulus võrdleb meid mitmel korral astjatega, mille kasutamiseks Jumala kui maja- peremehe poolt on hädavajalik, et need oleksid terved ja puhtad: *“Aga suures majas ei ole üks- nes kuld- ja hõbestjaid, vaid neid on ka puust ja savist – osa auliseks, osa autuks tarbeks. Kui nüüd keegi end puhastab neist vigadest, siis ta saab auliseks astjaks, pühitsetuks ja peremehele kasulikuks, valmiks igale heale teole.”*

Me teame, mis juhtuks, kui ammutaksime roojase kruusiga kasvõi kõige puhtamast allikast – mitte keegi meist ei tahaks seda vett juua. Paraku kipub meie, Jumala näo järgi ja Tema sarna- seks loodute elu kõike seda, mida Jumal on meile ülikalikul kinkinud, liiga sageli just nii edasi andma...

Mida siis teha? Paastuaeg on üks Jumala ja kiriku poolt meile kingitud vahenditest oma elu Jumala abiga ning Tema tahte kohaselt puhastamiseks ja korrastamiseks.

Korrastamine ongi siinkohal üks võtmemoisteid. Selleks, et inimese elu oleks kooskõlas Jumala tahtega, peab see olema korras. Inimene peab õppima iseennast ja oma elu mõtestama ja korrastama, loobudes mitte ainult kõigest, mis on halb ja kahjulik, vaid ka sellest, mis on tühine ja mõttetu.

Siinkohal on oluline teada, et alustada ei tuleks mitte ihulikust, vaid vaimsest. Niisiis ei ole tõeline paastumine kiriku arusaama järgi mitte enda näljutamine, nagu seda sagedasti mõistma kiputakse, vaid eeskätt palve, s.t teadlikult Jumala ligiolus elamine, ning sellest tulenevalt vaimu- lik kasvamine.

Esimene asi, millega iga kristlane peaks püüdma paastuajal hakkama saada, ongi regulaar- ne palveelu – selline, mis on konkreetsele inimesele sobiv ja jõukohane, samal ajal aga ka kindel ja enesedistsipliini nõudev.

Õigupoolest ei olegi selleks kuigi palju vaja: hommikul tõustes ja õhtul magama minnes oma süda Jumala poole ülendada, Teda tänada ja ennast Tema kätte usaldada; mõned korrad päevas Meie Isa või mõni muu lühipalve lugeda; igapäevast leiba palvega õnnistada ja selle eest Taevaisa tänada.

Kui see pisku saab kindlaks osaks meie igapäevases elust, siis märkame õige pea, kui vähenõudev see on ning kui palju rohkem aega ja tähelepanu me tegelikult Jumalale võlgname.

Ning mis paljude jaoks ehk kõige hämmastavam: kui palju lisaaega see annab meile selleks, et teha ka kõike muud tõeliselt vajalikku – kõige selle tühja-tähja asemel, millele meie elu muidu kuluks.

Lisaks isiklikule palvele on tähtis koguduse kooskäimine, ühised jumalateenistused, Jumala Sõna ja sakramendid, mille tõelist väärtust paastuaeg aitab meil tundma õppida, kui me seda ainult tahame.

Meie vaimulikule kasvamisele aitavad kaasa mitmed teisedki väga lihtsad ja tõhusad vahendid. Näiteks see, et võtame iga päev veidigi aega vaikuseks; et loeme regulaarselt nii Pühakirja kui muid häid raamatuid; et oleme ausad nii teiste kui iseenda ees; et me ei kaeble, hädalda ega nurise, vaid oskame olla rõõmsad ja kõige eest tänulikud.

Muidugi on tähtsad ka välised asjad, alates enesestmõistetavalt nii paastuaja kui soovitalt kogu meie elu juurde kuuluvast mõõdukusest, nii toidu ja joogi kui kõige muu puhul. Aga see ei ole kõik, kuna meie elu koosneb paljudest erinevatest tegevustest, ülesannetest ja kohustustest ning nagu ütleb apostel Paulus: *“Jumala riik ei ole söömine ega joomine, vaid õigus ja rahu ja rõõm Pühas Vaimus.”*

Jumal tahab, et oleksime ustavad kõiges, mis on meie kätte usaldatud, nii suures kui väikeses; et me näeksime asju nii, nagu need on – oleksime realistid nii iseenda kui meid ümbritseva maailma suhtes; et me täidaksime oma kohustusi võimalikult hästi ning – see on tegelikult üks tähtsamaid vaimulikke harjutusi isegi “mittevaimulike” toimingute puhul – teeksime kõige ebameeldivamad, vaevalisemad ja keerulisemad asjad kõigepealt; et püüdes end seesmiselt korrastada, hoiaksime korras ja puhtad kõik oma asjad nii kodus kui väljaspool seda, hoolitsetes ka oma ihu kui Vaimu templi eest, ennast regulaarselt liigutades ja kõigest tervist kahjustada võivast loobuda püüdes.

Ning muidugi: et me ei mõtleks mitte ainult iseendale, vaid teeksime võimalust mööda head kõikidele – püüeldes piinliku järjekindlusega selle poole, et võiksim nende heategude taga ise varjule jääda.

Kõige selle juures tuleb püüda olla lihtne ja tagashoidlik, teisi endast ettepoole seades, oma kaasinimesi märgates, nähes ja kuuldes, nende üle kohtumõistmisest loobudes ning heale ja väärtuslikule, mitte halvale ega rikutule keskendudes.

Lisada võiks paljugi, aga küllap on siin juba piisavalt, mille üle järele mõtelda ning mis endale eelseisval paastuajal eesmärgiks seada – nii, et see võiks jätkuda ja vilja kanda edaspidigi. Aga kui keegi tunneb, et seda kõike on juba liigagi palju, siis on abiks veel üks väga oluline, väga kristlik soovitus: kui sa kukud, siis tõuse viivitamatult ja alusta uuesti. See on võimalus, mille andmisest me ei tohi tüdida ei iseenda ega oma kaasinimeste puhul.

Paastuaeg ei ole mõeldud mitte selleks, et inimestele lisaks olemasolevaile veelgi koormaid juurde laduda. Vastupidi: kui järgime ülalolevaid lihtsaid ja sugugi mitte koormavaid nõuandeid, siis märkame, et võime ühtäkki hingata märksa vabamalt kui varem, sest me ei püüdle millegi muu kui vaid selle poole, mis on tõeliselt elamist väärt.

Pidades meeles, et kõige selle juures ei pea me vaatama mitte niivõrd iseendale, kuivõrd tolele tõelisele Inimesele, kes on tulnud, et iseennast meie eest andes tuua igavene elu kõigile, kes Temasse usuvad.

Õpetaja Enn Auksmann

Eesti koguduse ja täienduskooli jõulupuu

2017. aasta detsembri teisel pühapäeval pidasid Los Angelese Eesti kogudus ja täienduskool Eesti Majas juba traditsiooniks kujunenud ühist jõulupuud. Alustati jõululaulude ja õpetaja Enn Auksmanni vaimuliku mõtisklusega, millele lisandus väike jõulujuttus Önnistegijast, kes tuleb tundmatuna maailma ning keda vastu võttes saavad inimesed mõõtmatal määral tagasi sellesama armastuse, mida nad on valmis Talle ja teistele inimestele jagama. Jõuluevangeeliumi lugesid täienduskooli õpilased, kes esinesid ka mitme laulu, muusikapala ja luuletusega. Loomulikult ei jäänud tulemata jõuluvana, kes jagas rohkelt kingitusi, ning seejärel saadi osa pidulikust jõululauast.

Südamlik tänu kõigile,
kes aitasid jõulupuud ette valmistada ja läbi viia,
nii perenaistele kui täienduskooli õpetajatele,
iseäranis Milvi ja Mati Laanele.

KVIITUNGID

Käesolevaga saadame välja kviitungid 2017. aasta annetuste kohta. Juhatus tänab annetajaid.

ABISTAMISKORJANDUS

Igal aastal, Eesti Vabariigi aastapäeval, oleme mõelnud neile, kes vajavad meie toetust ja abi. Eelmiste aastate eeskujul saadame välja koos käesolevaga korjanduslehed ja palume ka sel aastal Teie abi selle ürituse läbiviimiseks.

Eestis vajatakse toetust ja abi igal alal, olgu need kogudused, eakad, lapsed, haiged, koolid, haiglad, laste- ja vanadekodud, raamatukogud jms. Samal ajal ka meie siinsete kiriklike ja rahvuslike ülesannete täitmine vajab jätkuvalt toetust. Vajadus kohalikuks abistamiseks on mitmete asjaolude tõttu isegi suurenenud.

Neil põhjustel palume ka sel aastal olla eriti heldekäelised korjanduslehtede tagastamisel veebruari kuu jooksul koguduse laekurile. Tšekid palume kirjutada koguduse nimele.

Annetusi on võimalik suunata ka erisoovide kaudu. Ülejäänud osas määrab summade jaotamise koguduse juhatus.

LAHKUNUD

AINO LAUR

sünd. PIIR

sünd. 4. märtsil 1921.a. Kavastus, Tartumaal
surn. 31. detsembril 2017.a. Canoga Park, Californias
maet. 23. jaanuaril 2018.a. eestlaste matusepaigale,
Forest Lawn – Hollywood Hills, Los Angeles, California

Mina olen ülestõusmine ja elu, kes minusse usub, see elab, isegi kui ta sureb. Jh 11:25

TÄNUAVALDUS

Täname südamest kõiki koguduseliikmeid, armsaid sõpru ja häid inimesi, kes on meie peret jõuluajal meeles pidanud, meid oma heade soovidega rõõmustanud ja lubanud meil osa saada rikkalikest kingitustest. Soovime kõigile jätkuvalt rohket Jumala õnnistust ning mõtleme palves teie peale.

Õpetaja Enn Auksmann perega

Armsad sõbrad!

Täna südamest teid kõiki, kes mind ja mu peret üllatasite jõuluringitusega! Soovin teile palju tervist, üksteise hoidmist ja rohket Taevaisa õnnistust!

Tänades Kaie lastega

KALENDAARIUM

Los Angelese Eesti Segakoori harjutused toimuvad reede õhtuti kell 7:30 Eesti Majas.
Info Kaie Pallo, tel. 323-732-4362. Uued lauljad teretulnud.

- Pühap. 4. veebr. **Täienduskool Eesti Majas.** Info: Milvi Laan (310) 663-0676
kell 9:45 e.l.
- kell 2 p.l. **Jumalateenistus Los Angelese kirikus.** Teenivad koguduse õpetaja ja organist. Nõukogu liikmed: Helge Laan ja Olav Padjus. Kohvilaud.
- kell 3:30 p.l. **Nõukogu koosolek** kirikus.
- Kolmap. 14. veebr. **Seenioride klubi kokkutulek Eesti Majas.** Koosviibimine.
kell 11 e.l.
- Pühap. 18. veebr. **Täienduskool Eesti Majas.** Info: Milvi Laan (310) 663-0676
kell 9:45 e.l.
- kell 2 p.l. **Eesti Vabariigi 100. aastapäevale pühendatud jumalateenistus Los Angelese kirikus.** Teenivad koguduse õpetaja ja organist. Nõukogu liikmed: Heljo Kaskla ja Johannes Nukk. Kohvilaud.
- Laup. 24. veebr. **Eesti Vabariigi 100. aastapäeva** tähistamise mälestustahvli kinnitamine
kell 1 p.l. Eesti Maja seinale.
- kell 2 p.l. **Eesti Vabariigi 100. aastapäeva tähistav pidulik aktus Eesti Majas.** Peakõneleja Paul Goble. Esineb Los Angelese Eesti Segakoor Kaie Pallo juhatusel.
- Pühap. 4. märts
kell 9:45 e.l. **Täienduskool Eesti Majas.** Info: Milvi Laan (310) 663-0676
- kell 2 p.l. **Jumalateenistus Los Angelese kirikus. Koguduse 68. aastapäeva** tähistamine. **Õpetaja Enn Auksmanni introduktsioon.** Teenivad piiskop electus **Thomas Vaga**, koguduse õpetaja ja organist. Nõukogu liikmed: Edgar Kaskla ja Mati Laan. Kohvilaud.

Tähelepanu! Juhatus palub nõukogu liikmetel, kes teenivad kaasa jumalateenistusel, tulla kohale 30 minutit varem, enne teenistuse algust, et aidata katta kohvilaud.